

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 341.

87de Møde.

Torsdagen den 30te Mai.

(Forts.)

Ordføreren: Den ærede sidste Taler har søgt at opstille en Lighed mellem de Skatteestergivelser, hvorom her har været Tale, og den Eftergivelse, som her er foreslaaet, af visse Forskud paa Gage, men jeg kan ikke i mindste Maade finde noget Sammenligningspunkt her, derimod kan jeg finde et godt Sammenligningspunkt med den Bemyndigelse, som er givet Finansministeren til at underhandle med dem, som skyldte Staten betydelige eller mindre betydelige Summer, for at faae ud af dem, hvad de nogenlunde med Nøiemlighed kunne, betale og hvorfor de kunne afsløbe deres Gjæld. En saadan Bestemmelse er tagen her i Thinget med Hensyn til denne Art Skyldnere, og det er en Bestemmelse af lignende Art, som Udvalget har tænkt sig skulde tages her. Naar den ærede Finansminister og den sidste Taler have sagt, at Fleertallet af disse Laan vare givne under den Forudsætning, at de ikke skulde tilbagebetales, saa tør jeg vove at benægte det; jeg indrømmer tilfulde, at en Deel ere givne saaledes, men Fleertallet er givet saaledes, at Enhver, da han fik det, holdt sig overbeviist om, at han skulde tilbagebetale det, og det have ogsaa de af dem, som have tilbagebetalt det, beviist (Hør!), og Regjeringens Hensigt i denne Henseende har yderligere været bekræftet derved, at den har givet Folk Embeder for at de deslettere kunde komme til at tilbagebetale deres Gjæld, og at den har givet dem Gratialer for at bruge dem til at afbetale deres Gjæld med (Hør!). Omstændigheder af denne Art ere tilfulde oplyste og ere fuldstændige Beviser for, at saavel Regjeringen som de Bedkommende have været overbeviiste om, at Betalingen var een af Hovedbetingelserne, da de fik Laanet.

Jeg troer ikke, naar de forelagte Protokoller blive gennemgaaede, at nogen Mand her i Thinget vil kunne beqvemme sig til, i Overeensstemmelse med sit Mandat, at tage en Pen i Haanden og slaae en tyk Streg over disse Fordringer, idetmindste vil jeg ikke, thi der findes Mænd imellem, som aabenbart have kunnet betale, og som det er høist sandsynligt have laant, fordi ingen Rente var den billigste Rente (Latter). Jeg maa desuden henlede Opmærksomheden paa, at naar man tager Forholdet af Embedsmænd af alle Classer, og Forholdet af dem, som der er givet Laan til, saa findes Laanerne i et forholdsviis større Antal og fortrinsviis større Summer givet til de Folk, som sade nærmest ved Kasserne (Hør!). Dertil skal ingen Opmuntring være for Fremtiden ved en Eftergivelse til disse Mænd af det, de kunne betale. Naar den ærede Finansminister har sagt, at, dersom Thinget ikke gaaer ind paa denne almindelige Forholdsregel med at stryge, saa vilde disse Embedsmænd komme i en sørgelig Stilling, saa holder jeg mig overbeviist om, at den ærede Finansminister ikke vil lade dem komme i denne sørgelige Stilling; thi ligesaagodt som han hidtilbage har kunnet tage imod de Tilbud, som de meest Beredvillige og de Nedeligste af dem have gjort til Afbetaling — thi Mange have gjort det, og Mange have allerede afbetalt ikke saa Lidet —, ligesaagodt vil han kunne modtage disse Tilbud for Fremtiden, især da denne Fremtid kun dreier sig om saa Maaneder, thi om saa Maaneder kan den ærede Finansminister forelægge et Forslag, hvorved der fastsættes, at Afbetalingen skeer ved en Forrentning af den skyldige Sum, saaledes at de komme til at betale Noget mere end den almindelige Rente, og fritages for deres Gjæld, naar de døe, selv om Staten derved taber Noget, saa skeer derved saavidt muligt, Alle Ret, og Rigsdagen og Regje-